

EL LLENGUATGE

16/X/1976

Un cas no gaire greu

L'existència de dos accents gràfics, el greu i l'agut sembla a algú un problema suplementari per a la recta escriptura del català. Quan se sap que hi ha una vocal (a) que no duu altre accent que el greu i dues més (i, u) que no en duen altre que l'agut i que, per tant, els dubtes es limiten a les dues vocals restants (e, o) el problema ja no sembla tan difícil. Explicar que quan aquestes vocals són obertes duen accent greu (pàges, arròs) i quan són tancades el duen agut (vindré, cançó), el podria acabar de resoldre, però no tothom és capaç de distingir un so obert d'un de tancat. D'altra banda, tal com ens diu un dels nostres lectors, el senyor Badia i Morera, hi ha el cas dels qui, vinguts de fora, volen aprendre la nostra llengua, i també el de molts catalanoparlants de comarques que tenen unes modalitats vocàliques no coincidents del tot amb les del dialecte central (sobre les quals es basa l'accentuació gràfica), per a tots els quals, ens diu, aquest doble accent representa un entrebanc innecessari.

Simplificar l'accentuació gràfica —reduint-la a un sol accent— com insinua molt discretament el senyor Badia que seria convenient de fer, representaria un impensable pas endarrera en la fixació de la nostra llengua i, en definitiva, un falsejament de la seva realitat. Ara: ¿és tan difícil, de debò, d'aprendre l'accentuació de les dues vocals e, o? En definitiva, no, ni de bon tros. A totes les gramàtiques pràctiques hi ha uns esquemes, no pas complicats, certament, que resolen tots els casos prescindint de la pronunciació. De fet, un tant per cent elevadíssim de casos es podria representar en un esquema tan simple com el següent: vindré, pàges, cançó, debí, diguéssim, còmic, tècnica, glòria. I podem afirmar que amb una mica de pràctica, quan cal escriure qualsevol d'aquests mots —tal com ara acabem de fer— no els accentuem guiant-nos pel so, obert o tancat, de la vocal, sinó segons la seva posició i la natura o condició del mot.

ALBERT JANE